Numer 53 Poznań, dnia 31 grudnia Rok 1927

Dziennik Urzędowy Województwa Poznańskiego

Prenumerata kwartalna wynosi 2,50 zł. Wiersz dwułamowy kosztuje 1 zł. Cenę poszczególnych numerów oblicza się według arkuszy. Arkusz kosztuje 50 gr.

Treść działu urzędowego:

694. Instrukcja dla władz przemysłowych I i II instancji do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem. — **695.** Wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych wiążących się z „nową ustawą" przemysłową. — **696—697.** Mianowania urzędników Stanu Cywilnego. — **698.** Unieważnienie paszportów zagranicznych. — **699.** Rozporządzenie policyjne regulujące sposób czyszczenia przewodów kominowych i palenisk na terenie Województwa Poznańskiego. — **700.** Sprawy Urzędu Stanu Cywilnego. — **701.** Połączenie gminy Krzycko Wielkie z gminą Krzycko Małe. — **702—703.** Unieważnienie numerów rejestracyjnych samochodów. — **704.** Unieważnienie skradzionej pieczęci w Sołectwie Rudak. — **705.** Sprostowanie.

Dział urzędowy.

Instrukcja dla władz przemysłowych I i II instancji do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

694.

Uwagi ogólne.

1.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem będzie nazywane w niniejszej instrukcji „ustawą przemysłową" bez innego, dalszego określenia; artykuły powołane w niniejszej instrukcji bez dalszego określenia należy rozumieć jako artykuły powyżej zaznaczonego rozporządzenia.

2.

Ustawa przemysłowa nie obejmuje postanowień, regulujących stosunki pracy w przemyśle, stąd obowiązujące dotychczas w tej mierze przepisy austrjackiej oraz niemieckiej ustawy przemysłowej, zarówno materjalne, jak i formalne (co do władz i postępowania) nie tracą swej mocy z chwilą wejścia w życie ustawy przemysłowej, lecz dopiero w miarę wchodzenia w życie polskich ustaw względnie rozporządzeń, regulujących stosunki pracy w przemyśle i handlu.

3.

Zatrudnienia lub przedsiębiorstwa, wyłączone artykułem 2 z pod postanowień ustawy przemysłowej, są już w przeważnej części uregulowane w innych specjalnych ustawach i rozporządzeniach, w odniesieniu zaś do dotychczas nieuregulowanych, pozostają w mocy aż do odnośnego uregulowania dotychczasowe, tyczące się wyłączonych z pod ustawy przemysłowej zatrudnień lub przedsiębiorstw, dzielnicowe przepisy ustawodawstwa przemysłowego.

Według powyższego pozostają w mocy: w b. zaborze austrjackim np. przepisy o prywatnych detektywach (rozp. min. z dn. 19 kwietnia 1904 r. Dz. u. p. Nr. 41), o agencjach publicznych (dekret kancelarji nadwornej z dnia 16 kwietnia 1833 r. L. 8782), o detalicznej sprzedaży trucizn, w b. zaborze pruskim np. przepisy niemieckiej ustawy przemysłowej, dotyczące

przedsiębiorstw teatralnych i widowisk (§§ 32, 33-a, 33-b), biur, prośb i podań (§ 35 i inne).

4.

Do samodzielnego prowadzenia przemysłu wogóle, wymagana jest pełnoletność (21 lat) względnie upełnoletnienie oraz zdolność do rozporządzenia własnym majątkiem (własnowolność).

Wyjątek dotyczący małoletnich, o których mowa w art. 5 ust. 1, zdanie 2, odnosi się do wypadku przewidzianego w § 112 niemieckiej ustawy cywilnej; mianowicie w myśl tego paragrafu, małoletni może otrzymać od opiekuna za zgodą sądu nadopiekuńczego zezwolenie na samodzielne prowadzenie przemysłu i wówczas staje się własnowolnym w odnośnym zakresie.

Ograniczenie zdolności do prowadzenia przemysłu, z uwagi na osobę petenta, może mieć ponadto miejsce odnośnie do:

a) cudzoziemca, który winien udowodnić wzajemność przez powołanie w podaniu odnosnej umowy międzynarodowej, lub w braku takiej umowy dołączyć (z reguły) do podania dokument określony w § 2 ust. 2. rozp. wykon. z dn. 7 grudnia 1927 r. (Dz. Ust. Rzpl. Nr. 111 poz. 942),
b) wojskowych i cywilnych funkcjonarjuszów państwowych, których dopuszczenie do prowadzenia przemysłu, ocenia się według przepisów normujących stosunki służbowe tych osób.

5.

Władza przemysłowa powinna potwierdzić bezzwłocznie odbiór zgłoszenia o rozpoczęciu przemysłu (art. 7); już po wydaniu tego potwierdzenia władza bada, czy zgłaszający posiada warunki samoistnego prowadzenia przemysłu (zobacz punkt 4). Jeżeli rozpoczynający przemysł zgłasza go jako przemysł wolny, a zdaniem władzy zgłoszony przemysł jest rzemiosłem, którego prowadzenie wymaga według art. 144 zawodowego uzdolnienia, władza wydając mu potwierdzenie zgłoszenia, wzywa go bezzwłocznie do przedłożenia w określonym terminie odnośnego dowodu uzdolnienia i dopiero po złożeniu tego dowodu, wydaje kartę rzemieślniczą, uwidaczniając to w odnośnym rejestrze.

6.

Osoba mająca zamiar zgłosić rozpoczęcie wykonywania przemysłu w zakładzie przemysłowym, wymagającym w myśl art. 14 zatwierdzenia projektu urządzenia, powinna uprzednio wystąpić do właściwej władzy przemysłowej z wnioskiem o zatwierdzenie projektu urządzenia tego zakładu.

I. Zakłady przemysłowe.

(Dział II, lit. B., art. 13—30 ustawy przemysł.)

1.

Zakładów przemysłowych wymienionych wyczerpująco w art. 16 oraz tych, które mają używać specjalnych palenisk lub napędu mechanicznego albo, które z powodu swego położenia lub produkcji mogą zagrażać w znacznej mierze bezpieczeństwu publicznemu (art. 14 ust. 1), nie wolno urządzać przed uzyskaniem od właściwej władzy przemysłowej zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu.

W razie wątpliwości, czy zakład przemysłowy nieobjęty wykazem z art. 16 wymaga uprzedniego zatwierdzenia projektu urządzenia, rozstrzyga właściwa władza przemysłowa I. instancji.

2.

Zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego jest aktem prawnym zupełnie niezależnym od faktu posiadania osobistego uprawnienia do prowadzenia przemysłu w zatwierdzonym zakładzie. Wynika stąd, że osoba posiadająca taki zakład, o ile zamierza w nim prowadzić przemysł (osobiście lub przez zastępcę), obowiązaną jest uczynić zadość wszystkim przepisom, dotyczącym nabycia odnośnego uprawnienia.

Jeżeli rzemieślnik odniesie się o zatwierdzenie projektu zakładu przemysłowego (warsztatu), władza przemysłowa niezależnie od przeprowadzenia sprawy dopuszczalności tego zakładu powinna poinformować petenta, że rozpoczęcie w tym warsztacie rzemiosła wymaga uzyskania karty rzemieślniczej.

Zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, mając charakter pozwolenia realnego, nie traci swej ważności na skutek zmian w prawie własności danego przedsiębiorstwa.

3.

Postępowanie przy zatwierdzeniu projektu urządzenia zakładu przemysłowego zależy od rodzaju tego zakładu. I tak do zakładów przemysłowych wymienionych w art. 16 ma zastosowanie tryb postępowania określony w art. 17 do 26 włącznie, przyczem do tych zakładów w wypadkach przewidzianych w art. 27 można zastosować postępowanie uproszczone określone tym artykułem.

Do innych zakładów przemysłowych, aniżeli wyliczonych w art. 16, a podlegających zatwierdzeniu na zasadzie art. 14, stosuje się postępowanie z art. 28.

4.

Jeżeli chodzi o wymagający zatwierdzenia zakład drobny, w szczególności rzemieślniczy — przedsiębiorca powinien dołączyć do podania **krótki opis lokalu i urządzeń** (według wzoru ustalonego w załączniku Nr. 1) tudzież w zależności od rodzaju projektowanego zakładu — **szkic sytuacyjny z rzutem poziomym zakładu;** z uwagi na postanowienie § 12 ustęp 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r. zaznacza się, że zakłady fabryczne wymagają przeważnie załączników odpowiadających wymaganiom § 5 rozporządzenia wykonawczego.

Do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu, podlegającego kompetencji władzy przemysłowej II instancji (art. 16), winien przedsiębiorca dołączyć opis fabrykacji i plany przewidziane w § 5 rozporządzenia wykonawczego.

5.

Jeżeli petent wniósł podanie o zatwierdzenie zakładu przemysłowego, wymagającego decyzji władzy przemysłowej wojewódzkiej, nie bezpośrednio lecz za pośrednictwem władzy przemysłowej I-ej instancji, władza ta, przesyłając projekt władzy właściwej, wskazuje równocześnie te okoliczności lokalnego charakteru, które mogą mieć znaczenie dla powzięcia decyzji ze względu na przepis art. 27.

6.

Jeżeli urządzenie zakładu przemysłowego projektowane jest w budynku nowym lub w budynku istniejącym, który ma ulec zasadniczym przeróbkom, wówczas przedsiębiorca winien przedłożyć plany i szkice sytuacyjne odpowiadające przepisom budowlanym i poświadczone za zgodność przez władzę budowlaną, przyczem tak plany te i szkice jak opisy fabrykacji i obliczenia należy z reguły dołączyć:

1. w 2 egzemplarzach, o ile wykonanie robót budowlanych wymaga w myśl odnośnych przepisów budowlanych osobnego pozwolenia władzy budowlanej (konsensu budowlanego według ustaw budowlanych obowiązujących na obszarze b. zaboru austrjackiego);
2. w 3 egzemplarzach, o ile w myśl odnośnych przepisów budowlanych pozwolenie budowlane jest objęte zatwierdzeniem urządzenia zakładu według planów zatwierdzonych przez władzę budowlaną.

7.

Do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego poruszanego siłą wodną winien przedsiębiorca dołączyć ponadto plany, projekty i obliczenia dotyczące instalacji wodnej, wymagane przez ustawę wodną.

8.

W odniesieniu do zakładów, nieobjętych art. 16, władza przemysłowa I-ej instancji zbada przedstawiony przez przedsiębiorcę projekt urządzenia zakładu ze stanowiska obowiązujących przepisów (sanitarnych, budowlanych, ogniowych, bezpieczeństwa pracy itd.), zasięgając przytem opinji organów odnośnych władz, lub w razie potrzeby, sprawdza w najkrótszej drodze lokal zakładu (w istniejącym budynku) przez organ tej władzy, której opinja ze względu na rodzaj zakładu jest najbardziej miarodajną.

W orzeczeniu zatwierdzającem należy umieścić ograniczenia i warunki, jakim winno odpowiadać urządzenie zakładu ze stanowiska zaznaczonych wyżej przepisów.

W szczególności podlegają tym przepisom

1. wytwórnie środków spożywczych: jak piekarnie, masarnie, olejarnie, wytwórnie cukrów i czekolady, młyny itp. oraz zakłady, uciążliwe ze względu na wyziewy i odpływy jak: pralnie chemiczne, mydlarnie, świeczkarnie, cegielnie itp.;
2. zakłady niebezpieczne pod względem ogniowym jak: kuźnie i zakłady przerabiające łatwopalne materjały (drzewo, papier, słomę, bawełnę, konopie, len), szczególnie przy użyciu pieców (suszarnie), a zwłaszcza przy użyciu łatwopalnych, podgrzewanych płynów (spirytusu benzyny, terpentyny, pokostu, lakierów itp.);
3. zakłady, działające przy pomocy silników parowych, spalinowych i elektrycznych o mocy nieprzekraczającej 10 koni mechanicznych, przyczem nie należy uważać za podlegające zatwierdzeniu zakładów, działających przy pomocy silników elektrycznych bez pędni o mocy silnika lub łącznej mocy silników do 3 koni mechanicznych.

9.

Postępowanie w sprawie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładów przemysłowych, objętych art. 16, rozpoczyna władza przemysło-

wa II-ej instancji od bezzwłocznego zbadania podania i załączników, a o ile zachodzą co do nich braki, wzywa stronę w ciągu 7 dni po otrzymaniu podania do ich usunięcia.

Jeżeli projekt (plany i opisy) odpowiada przepisom — władza obiera właściwą formę postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu w zależności od rodzaju, położenia i skali zakładu.

W większości wypadków zawiadomi władza właściwy dla miejsca zakładu urząd gminny (miejski) o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego celem zebrania sprzeciwów zgłaszanych przez strony zainteresowane i przedstawienia władzy swojej opinji w ciągu 10 dni.

Jeżeli zakład ma być urządzony na terenach należących do dwóch lub więcej gmin, natenczas wszystkie odnośne urzędy gminne (miejskie) należy zawiadomić jako właściwe dla miejsca danego zakładu przemysłowego.

Zawiadomienie winno zawierać:

1. nazwisko, imię i zawód przedsiębiorcy, przedmiot przedsiębiorstwa oraz miejsce jego położenia,
2. wskazanie miejsca, gdzie są złożone do przejrzenia: podanie, opisy, plany i rysunki,
3. wezwanie do zgłoszenia zarzutów przeciw urządzeniu zakładu i ewentualnie
4. wyznaczenie terminu rozprawy komisyjnej na miejscu, o ile jej przeprowadzenie uzna władza za konieczne celem zbadania dopuszczalności zakładu, bez względu na to, czy zarzuty zostaną zgłoszone lub nie.

Do powyższego zawiadomienia władza może dołączyć oprócz planu sytuacyjnego i opisu, udzielanych gminie według § 6 ust. 1. rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r. 1 egzemplarz projektu (plany, opisy) zamierzonego zakładu celem przejrzenia przez urząd gminny z zastrzeżeniem zwrotu.

Władza przemysłowa może polecić urzędowi gminnemu (miejskiemu), aby po otrzymaniu zawiadomienia podał bezzwłocznie sposobem w gminie przyjętym treść zawiadomienia do powszechnej wiadomości, komunikując równocześnie o miejscu wyłożenia projektu i wskazując na ustawowy termin do wnoszenia sprzeciwów (p. § 6 ust. 1. rozp. wyk. z dn. 7 grudnia 1927 r.). Władza może również polecić urzędowi gminnemu (miejskiemu), aby o treści zawiadomienia poinformował każdą z zainteresowanych stron oddzielnie. Należy zaś to uczynić, jeśli została zarządzona rozprawa komisyjna na miejscu. Indywidualne zawiadomienie stron zainteresowanych wskazanem będzie zwłaszcza w tych wypadkach, gdy chodzić będzie o zakład szczególnego znaczenia z uwagi na jego rodzaj, położenie i skalę. W takich wypadkach może władza o zamierzonem urządzeniu tego rodzaju zakładu przemysłowego zamieścić także ogłoszenie w wydawanym przez siebie dzienniku urzędowym.

Równocześnie z zawiadomieniem właściwego urzędu gminnego rozpoczyna władza z reguły przepisane w ust. 2 art. 18 badanie z urzędu, zawiadamiając o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego władze zainteresowane, w szczególności zaś władzę budowlaną, przesyłając jej zarazem plany do uzyskania poświadczenia za zgodność, o ile plany te złożone zostały bez takiego zaświadczenia, lub dla ewentualnego zatwierdzenia planów, jeśli tego wymagają obowiązujące przepisy budowlane.

Jeżeli zgłoszone zarzuty albo wielkość, rodzaj i położenie zakładu nie wymagają przeprowadzenia rozprawy komisyjnej na miejscu wówczas władza przemysłowa wydaje decyzję na podstawie wyników przeprowadzonego zbadania dopuszczalności i urządzenia projektowanego zakładu ze stanowiska przepisów budowlanych, wodnych, sanitarnych, weterynaryjnych i bezpieczeństwa pracy po wzięciu pod uwagę opinij zainteresowanych władz.

10.

Jeżeli strony zainteresowane wniosły zarzuty — władza przemysłowa zarządza albo ustną rozprawę z udziałem zainteresowanych władz i stron (art. 19. ust. 2) w lokalu urzędowym władzy przemysłowej, albo też może zarządzić komisyjną rozprawę na miejscu (art. 21 ust. 1), jeżeli wniesione zarzuty władz i stron tego wymagają.

O terminie i miejscu rozprawy komisyjnej na miejscu należy zawiadomić zainteresowane władze (zobacz § 8 ust. 1. rozporządzenia wykonawczego z dn. 7 grudnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 942).

W rozprawie tej powinien zawsze wziąć udział delegat władzy przemysłowej 1-ej instancji, którym w miarę potrzeby może być architekt, względnie lekarz powiatowy lub miejski i delegat właściwego urzędu gminnego. Do udziału w rozprawie należy wzywać w każdym wypadku przedsiębiorcę i właściwego inspektora pracy, przy badaniu dopuszczalności wytwórni prochu strzelniczego i wszelkich środków i materjałów zapalających, wybuchowych i rozsadzających należy wzywać do rozprawy komisyjnej na miejscu — władzę wojskową, a przy badaniu dopuszczalności zakładów projek-

lowanych w ogniowym rejonie kolejowym — władzę kolejową. Pozatem do udziału w rozprawie należy także dopuścić sąsiadów, celem dania im możności poparcia zarzutów wniesionych za pośrednictwem urzędu gminnego lub bezpośrednio do władzy przemysłowej oraz świadków i rzeczoznawców wskazanych przez zainteresowane strony.

Rozprawę komisyjną na miejscu rozpoczyna przewodniczący, którym winien być delegat władzy przemysłowej II-ej instancji, zwróceniem uwagi biorących udział w rozprawie na przepis art. 21 ust. 3 (o ile przedsiębiorca uczynił zastrzeżenie w myśl art. 17, ust. 2) i poleceniem wciągnięcia odnośnego zastrzeżenia do protokółu. Następnie w krótkim referacie omawia przewodniczący projektowany zakład, w szczególności jego rodzaj i położenie (na wsi, mieście), odległość od budynków mieszkalnych lub publicznych. Z kolei członkowie komisji po zbadaniu warunków na miejscu określają dopuszczalność projektowanego zakładu ze względu na jego położenie, charakter i położenie dzielnicy, położenie budynków zakładu, ich odległość od sąsiednich budynków mieszkalnych, publicznych, drewnianych, niebezpiecznych pod względem pożarowym a następnie określają warunki, jakim winny odpowiadać urządzenia techniczne zakładu, w szczególności: wentylacja naturalna, wzmocniona lub mechaniczna, urządzenie i rodzaj ścieków do oczyszczania i odprowadzania oczyszczonych odpływów (do rzeki, kanału ściekowego lub na nieużytki poza obręb miasta) oraz urządzenia do usuwania szkodliwych wyziewów i gazów, powstających przy fabrykacji.

Z rozprawy komisyjnej spisuje się protokół według § 8 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r.

Protokóły należy zamknąć podaniem dnia i godziny zakończenia czynności komisji i podpisami jej członków.

Uwaga: Co do przewodniczenia na rozprawie komisyjnej w województwach małopolskich oraz na Spiszu i Orawie zobacz §§ 4 i 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r.

11.

Władza przemysłowa, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego, winna w decyzji szczegółowo wymienić i określić warunki, pod jakimi zezwala się na urządzenie i uruchomienie zakładu. Sformułowanie warunków w sposób ogólny, a więc np. że przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest urządzić zakład w ten sposób, by sąsiedzi nie byli narażeni na specjalne uciążliwości, jest niedopuszczalne.

Warunki te mogą odnosić się do:

1. placu, otoczenia (np. brudne lub szkodliwe pomieszczenia w sąsiednich lub przyległających do zakładu budynkach),
2. budynków, w których ma być urządzony zakład (ścian ogniowych, stropów, podłóg, schodów, drzwi i światła),
3. urządzeń mechanicznych (napędu, obrabiarek),
4. wentylacji, przeznaczonej do usuwania szkodliwych gazów z pomieszczeń roboczych,
5. ścieków, przeznaczonych do czyszczenia i usuwania oczyszczonych odpływów,
6. urządzeń, zaprowadzonych do usuwania szkodliwych wyziewów i gazów, celem zabezpieczenia powietrza od zanieczyszczenia.

W decyzji ustala władza przemysłowa pretensje natury prywatno-prawnej, ugodowo niezałatwione i odsyła je na zwyczajną drogę sadową.

W decyzji należy powołać jej podstawę prawną, w razie zaś odmowy zatwierdzenia projektu podać ponadto szczegółowo powody nieuwzględnienia odnośnej prośby.

W decyzji należy pozatem ustalić udział stron w pokryciu kosztów.

Władza przemysłowa, zatwierdzająca projekt, może w decyzji zastrzec sobie prawo przepisania dodatkowych warunków co do urządzenia zakładu na wypadek, jeśli po uruchomieniu zatwierdzonego zakładu okażą się w nim braki i szkodliwości, wymagające usunięcia ze względu na bezpieczeństwo publiczne, w szczególności ze względu na bezpieczeństwo i spokój dla otoczenia (sąsiadów).

W decyzji tak zatwierdzającej jak i odmawiającej zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, należy zamieścić pouczenie o przysługującym środku prawnym.

12.

Równocześnie z rozpisaniem rozprawy winna władza przemysłowa wezwać zarówno przedsiębiorcę jak i osoby, które podnoszą zarzuty i mogą być z tego powodu późniejszą decyzją pociągnięte do pokrycia części kosztów (§ 9 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r.), do zdeponowania w Kasie Skarbowej pewnej określonej sumy pieniężnej na pokrycie kosztów, przewidywanych w związku z mającą się odbyć rozprawą.

Koszty udziału w rozprawie komisyjnej urzędników państwowych oblicza się według

przepisów normujących należytości za podróże służbowe, delegacje itd. funkcjonarjuszów państwowych.

Koszty, spowodowane bytnością delegata władzy przemysłowej na miejscu w celu sprawdzenia urządzenia zakładu stosownie do postanowienia art. 24 ust. 2, ponosi Skarb Państwa.

Koszty świadków i rzeczoznawców, wskazanych przez stronę (art. 21 ust. 1), ponosi sama strona.

13.

Ustawa przemysłowa nie przewiduje **osobnego** pozwolenia na uruchomienie zakładu przemysłowego. Przemysłowiec zatem, uzyskawszy zatwierdzenie projektu, może uruchomić zaraz zakład przemysłowy, **o ile urządził go zgodnie** z zatwierdzonym projektem, winien on jednak bez zwłoki zawiadomić o tem uruchomieniu właściwą władzę przemysłową, która może w odpowiednim czasie stwierdzić przez swego delegata, czy uruchomiony zakład odpowiada w zupełności warunkom przepisanym w decyzji zatwierdzającej projekt urządzenia.

14.

Według postanowienia art. 25 przedsiębiorca nie jest obowiązany donieść władzy przemysłowej o takich zmianach w zatwierdzonym zakładzie, które wskutek swej istoty nie sprzeciwiają się żadnym postanowieniom ustawowym i nie mogą wywołać zastrzeżeń z art. 14 co do zagrażania bezpieczeństwu publicznemu i t. d.

15.

W wypadkach, przewidzianych w art. 15 ust. 1, władza powinna o ile możności równocześnie z zarządzonem na podstawie ustawy przemysłowej dochodzeniem w sprawie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego uskutecznić wszelkie wynikające z przepisów budowlanych względnie wodnych czynności w tym celu, aby w jednem i tem samem postępowaniu omówiona została dopuszczalność odnośnego zakładu z punktu widzenia wszystkich wchodzących w grę przepisów tak, iżby jedna decyzja władzy, wydana w terminie przewidzianym w ustawie przemysłowej, mogła załatwić równocześnie zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego jak i udzielenie odnośnych pozwoleń.

Jeżeli jednak sprawa pozwolenia wodnoprawnego nie da się załatwić równocześnie z zatwierdzeniem projektu urządzenia zakładu przemysłowego ze względu na to, że termin dla dochodzeń przewidzianych przez przepisy wodne ma według tych przepisów trwać dłużej, niż przewiduje to ustawa przemysłowa dla zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, natenczas władza przemysłowa bądź wstrzyma się z wydaniem przedsiębiorcy decyzji co do zatwierdzenia zakładu przemysłowego aż do ukończenia dochodzeń wodnych, bądź wyda przedsiębiorcy na jego żądanie osobno decyzję przemysłową, zastrzegając w niej analogicznie do postanowienia art. 15 ust. 2, że urządzenie odnośnego zakładu przemysłowego uzależnia się od poprzedniego uzyskania przepisanego pozwolenia wodno-prawnego.

Jeżeli urządzenie zakładu przemysłowego wymagać będzie ustawienia kotłów parowych, władza przemysłowa w decyzji zatwierdzającej projekt winna uczynić zastrzeżenie co do uzyskania przez przedsiębiorcę przepisanego w ustawie o kotłach parowych pozwolenia na ustawienie kotłów.

Udział Inspekcji Pracy.

16.

Przed decyzjami władzy przemysłowej, dotyczącemi zatwierdzania projektu urządzenia i zmiany urządzenia zakładu przemysłowego, należy zasięgać opinji właściwego inspektora pracy, z tym jednak wyjątkiem, że w przypadkach, w których ma miejsce postępowanie uproszczone w myśl art. 27 i 28 ustawy przemysłowej, władza przemysłowa może nie zasięgać tej opinji, o ile chodzi o zakłady zatrudniające nie wyżej 5 robotników.

W przypadkach, kiedy przedsiębiorca przedkłada plany i opisy, władza przemysłowa I instancji przesyła ich kopję (jeden ich egzemplarz) obwodowemu inspektorowi pracy, a władza przemysłowa wojewódzka — okręgowemu inspektorowi pracy.

W razie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, zatrudniającego poniżej 25 robotników, władze przemysłowe przesyłają plany właściwym inspektorom pracy do opinji i zwrotu; jeżeli zaś przesłanie planów jest niemożliwe z wyjątkowo ważnych powodów a inspektor pracy ma siedzibę urzędową w miejscu siedziby władzy przemysłowej, to władza przemysłowa powinna umożliwić inspektorowi pracy wgląd w znajdujące się u niej plany i opisy.

Do komisyjnej rozprawy na miejscu należy wzywać inspektora pracy w każdym wypadku, a to o ile rozprawę tę przeprowadza władza przemysłowa wojewódzka — okręgowego, o ile zaś władza przemysłowa I instancji — obwodowego inspektora pracy.

17.

Jeżeli decyzja władzy przemysłowej I instancji, odnosząca się do zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, nie uwzględnia zarzutów względnie warunków co do urządzenia, zgłoszonych przez właściwego obwodowego inspektora pracy, inspektorowi temu przysługuje prawo do wniesienia przed prawomocnością odnośnej decyzji — przedstawienia (zażalenia) do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która decyduje ostatecznie po wysłuchaniu opinji właściwego okręgowego inspektora pracy. Jeżeli chodzi o przedstawienie (zażalenie) okręgowego inspektora pracy w odnosieniu do decyzji wydanej w pierwszej instancji przez wojewódzką władzę przemysłową, decyduje Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinji Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

II. Przemysł koncesjonowany.

(Dział II, lit. A, art. 8—12 ustawy przemysł.)

1.

Władzą powołaną do przyjmowania podań o udzielenie koncesji na prowadzenie przemysłu koncesjonowanego jest władza przemysłowa I-ej instancji, właściwa dla miejsca siedziby przemysłu nawet w tym wypadku, gdy nadanie koncesji należy w myśl art. 132 ust. 2 L. 3 do władzy przemysłowej II instancji.

2.

Podanie wnosi strona pisemnie lub ustnie (protokólarnie).

Władza przemysłowa II-ej instancji może ustalić w myśl § 33 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r. specjalne wzory także dla podań o koncesję.

3.

Władza przemysłowa I-ej instancji winna baczyć, aby podanie (względnie protokół zastępujący podanie) było należycie ostemplowane stosownie do postanowień ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. Nr. 98, poz. 570).

4.

W podaniu (względnie w protokóle) winny być wymienione następujące dane:

1. imię, nazwisko, wiek, przynależność państwowa i miejsce zamieszkania ubiegającego się o koncesję,
2. dokładne określenie przedmiotu zamierzonego przedsiębiorstwa,
3. miejsce prowadzenia przemysłu (siedziba, lokal) i ewentualnie
4. firma przedsiębiorstwa.

Jeżeli chodzi o koncesję na prowadzenie przemysłów wymienionych w art. 8 pod l. 1, 2, 3, 4 i 8, strona powinna dołączyć do podania dowód umiejętności zawodowej, określony w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 9 grudnia 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 111, poz. 943.)

Jeżeli przemysł ma być prowadzony przez zastępcę, podanie winno zawierać dane tyczące się jego osoby obok danych odnoszących się do osoby koncesjonarjusza.

Osoby prawne obok szczegółów, określonych pod 1, 2, 3 i 4, powinny wymienić w podaniu dane tyczące się osoby ustanowionego przez nich zastępcy, w szczególności zaś — jeżeli chodzi o przemysł wymagający dowodu umiejętności zawodowej — dołączyć świadectwa stwierdzające posiadanie przez zastępcę tej umiejętności.

5.

Poprzednie sądowe ukaranie petenta nie stanowi samo przez się podstawy do odmowy koncesji, jednakże fakt (fakty) takiego ukarania może mieć znaczenie o tyle, o ile wpływa na ocenę interesu publicznego lub bezpieczeństwa Państwa, ze względu na które władza może odmówić koncesji w myśl art. 10.

6.

Petent, ubiegający się o koncesję na przedsiębiorstwo, wymagające przedłożenia dowodu umiejętności zawodowej, o ile nie może co do tego dowodu uczynić zadość postanowieniom rozporządzenia Min. z dnia 9 grudnia 1927 r., może w wypadkach określonych w art. 9 ust. 3 uzyskać t. zw. dyspensę od przedłożenia odnośnego dowodu.

Podania o taką dyspensę przyjmuje władza przemysłowa I instancji i do niej również, zanim przedłoży sprawę wyższej władzy do decyzji należy przeprowadzenie dochodzenia w tym kierunku, czy i jakie w danym wypadku zachodzą okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie, oraz jaki i w jaki sposób nabyty zasób wiadomości konieczny do prowadzenia zamierzonego przemysłu posiada petent.

Ta ostatnia okoliczność może być stwierdzona np. zapomocą przedłożenia przez petenta wiarogodnych choć nieformalnych świadectw lub protokólarnego przesłuchania świadków, mogących stwierdzić, gdzie i jak długo petent kształcił się, względnie pracował w danym zawodzie itp.

7.

Siedziba przedsiębiorstwa może mieć niejednokrotnie decydujące znaczenie przy rozpatrywaniu podania o udzielenie koncesji ze względu na przepis art. 10. I tak np. wzgląd na

bezpieczeństwo Państwa może uzasadnić odmowę koncesji na wyrób broni i amunicji lub materjałów wybuchowych, jeśli siedziba danego przedsiębiorstwa miałaby znajdować się blisko granic państwa, choćby zresztą projekt urządzenia zakładu przemysłowego odpowiadał przepisom.

8.

Obowiązkiem władzy przemysłowej I instancji jest przed udzieleniem koncesji względnie przed przedłożeniem aktów wojewódzkiej władzy przemysłowej przeprowadzić w jaknajkrótszy sposób dochodzenia, czy co do lokalu przemysłowego nie zachodzą jakie przeszkody ze względów sanitarnych, bezpieczeństwa publicznego, budowlanych, ogniowych itp.

9.

Jeśli zakład, podlegający koncesjonowaniu z istoty swej wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia (art. 8, l. 3, 4, 5 i 13) lub jeżeli władza przemysłowa uzna, że przedsiębiorstwo z uwagi na położenie lokalu albo sposób wykonywania przemysłu należy do kategorji zakładów objętych art. 14 lub 16, wówczas zależnie od rodzaju zamierzonego przemysłu i od warunków miejscowych, władza przemysłowa albo wyda stronie koncesję z zastrzeżeniem, że rozpocząć wykonywanie przemysłu będzie mogła dopiero po uzyskaniu zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu, przyczem koncesja taka nadaje ubiegającemu się tylko prawo prowadzenia przemysłu w zasadzie nie przesądzając w niczem wyników postępowania z art. 17—26, lub udzielenie koncesji uzależni od uzyskania przez stronę przepisanego zatwierdzenia projektu urządzenia odnośnego zakładu przemysłowego

10.

Podkreśla się, że uzyskanie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego jest aktem prawnym, zupełnie niezależnym od faktu posiadania koncesji na prowadzenie przemysłu w zatwierdzonym zakładzie. Ubiegający się przeto o koncesję winien uczynić zadość przepisom, dotyczącym jej uzyskania, choćby już poprzedni posiadacz przedsiębiorstwa uzyskał zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu, w którym ma być wykonywany przemysł koncesjonowany.

11.

W koncesji można zastrzec warunki jej udzielenia; można w niej np. przepisać (o ile przedsiębiorstwo nie wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu) potrzebne w odnośnym zakładzie urządzenia i uzupełnienia z podaniem terminu wykonania ich przez przedsiębiorcę, nakazać, jeśli chodzi o koncesję na przemysł kominiarski, stosowanie się do ustalonej taryfy maksymalnej itd. Natomiast nie można ograniczać ważności koncesji co do czasu, warunek taki bowiem byłby niezgodny z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem.

12.

Wojewódzka władza przemysłowa powziąwszy decyzję w sprawie koncesji co do przemysłów wymienionych w art. 8 pod l. 3, 4, 5, 7, 8, 9 i 11 przesyła tę decyzję władzy przemysł. I instancji, której rzeczą już będzie zakomunikowanie petentowi treści decyzji oraz w wypadku uwzględnienia podania — sporządzenie i wręczenie petentowi formalnego dokumentu koncesyjnego.

W decyzji należy powołać przepis, na którego zasadzie ją wydano, nawet w wypadkach, w których decyzja władzy odpowiada w zupełności życzeniu strony, w razie zaś odmownej decyzji — przytoczyć ponadto powody nieuwzględnienia podania o udzielenie koncesji (art. 137)

Z postanowienia art. 135 ust. 5 wynika, że jednym i tym samym aktem może być objęta decyzja tak w sprawie udzielenia koncesji, jak i co do przyjęcia do wiadomości prowadzenia danego przemysłu przez zastępcę (art. 38).

13.

Dokument koncesyjny podlega opłacie stemplowej stosownie do postanowień ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. Nr. 98, poz. 570), względnie rozporządzenia wykonawczego do niej z dnia 20 listopada 1926 r (Dz. U. Nr. 123, poz. 713).

14.

Wydanie pozwolenia na zmianę lokalu przedsiębiorstwa koncesjonowanego rodzaju wymienionego w art. 8 pod l. 3, 4, 5, 7, 8, 9 i 11 należy do władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Odnośne podanie wnosi się za pośrednictwem władzy przemysłowej I instancji.

15.

Z uwagi na interes publiczny, uzasadniający według art. 10 odmowę koncesji, nie należy udzielać koncesji na przemysł zastawniczy (art. 8 l. 11) w przypadkach, kiedy ubiegający się o taką koncesję nie wykazuje szczególnej solidności finansowej i etycznej, oraz kiedy nie zachodzi istotna potrzeba powstania w danej miejscowości prywatnego zakładu zastawniczego.

W celu wyjaśnienia powyższych kwestyj władza przemysłowa I instancji po otrzymaniu

podania o koncesję powinna przeprowadzić odpowiednie badania, których wynik przedstawia wraz z odnośnem podaniem władzy przemysłowej wojewódzkiej, właściwej do wydawania koncesyj na przedsiębiorstwa zastawnicze (art. 132, l. 3). W kwestji, czy istotnie zachodzi miejscowa potrzeba powstania prywatnego zakładu zastawniczego, władza przemysłowa I instancji powinna w każdym razie wysłuchać opinji miejscowej władzy komunalnej. O ile w danej miejscowości istnieje już zakład zastawniczy prowadzony przez związek komunalny lub przez komunalną kasę oszczędności, władza przemysłowa I instancji powinna zasięgnąć opinji miejscowego związku komunalnego. To samo dotyczy przypadku, gdy w danej miejscowości organ stanowiący związku komunalnego przeprowadził uchwałę o powołaniu do życia zakładu zastawniczego, chociażby nawet uchwała ta nie została jeszcze zatwierdzona przez władzę nadzorczą.

Władza przemysłowa wojewódzka przed załatwieniem sprawy koncesji na przemysł zastawniczy powinna zasięgnąć prócz przewidzianej w art. 10 opinji izby przemysłowo-handlowej także opinji właściwej izby skarbowej.

W koncesjach na przemysł zastawniczy należy zawsze zastrzegać, że przedsiębiorstwu nie wolno przyjmować w zastaw:

a) przedmiotów wybuchowych i łatwo zapalnych,
b) przedmiotów, których wprowadzenie w obrót jest prawnie niedozwolone, przedmiotów służących do ekwipunku i uzbrojenia wojskowego oraz współczesnej broni palnej i amunicji
c) przedmiotów, poświęconych służbie bożej.

III. Przemysł okrężny.

(Dział III. art. 45—59 ustawy przemysłowej.)

1.

Do charakterystycznych cech przemysłu okrężnego w rozumieniu ustawy przemysłowej należy przedewszystkiem to, że:

1. przemysł okrężny musi być wykonywany **osobiście.** Toteż właściciel licencji na przemysł okrężny nawet w razie przybrania sobie za pozwoleniem władzy pomocnika (art. 58) powinien osobiście prowadzić ten przemysł, nie może zatem oddawać licencji pomocnikowi dla prowadzenia przemysłu w jego zastępstwie.

   W konsekwencji powyższego licencje na przemysł okrężny może otrzymać tylko osoba fizyczna, nie może zaś jej otrzymać osoba prawna. postanowienia bowiem o **zastępstwie** w wykonywaniu przemysłu nie mają zastosowania w odniesieniu do przemysłu okrężnego;
2. przemysł okrężny jest prowadzony bez stałej siedziby przemysłowej, stąd nawet brak po stronie ubiegającego się o licencję faktycznego stałego miejsca zamieszkania w państwie uzasadnia odmowę licencji tylko fakultatywnie, nie zaś obligatoryjnie (art. 52);
3. za przemysł okrężny uważa się odnośne zatrudnienie zarobkowe, wykonywane nietylko poza obrębem gminy zamieszkania okrążcy, lecz również i zatrudnienie takie wykonywane w **obrębie** tej gminy, w której właściciel licencji mieszka.

2.

Do czynności podpadających pod przepisy działu III ustawy przemysłowej należy między innemi „skupywanie w celu odsprzedaży towarów u innych osób niż u kupców, albo w innych miejscach niż przeznaczonych do sprzedaży towarów". Natomiast nie jest przemysłem okrężnym i nie wymaga licencji z działu III skupywanie sposobem okrężnym przez przemysłowca ze stałą siedzibą dla potrzeb swego przedsiębiorstwa towarów u kupców, wytwórców lub w miejscach publicznej sprzedaży (np. w salach licytacyjnych, na targach).

O ileby jednak przemysłowiec, posiadający stałą siedzibę przemysłową chciał skupywać okrężnie towary także w innych miejscach niż wyżej wskazano (np. na ulicach miasta, po drogach) lub u innych osób, aniżeli kupców i wytwórców, musiałby uzyskać na to licencję z art. 46.

3.

Publiczni posłańcy, tragarze i przewodnicy, o których mowa w art. 43, nie podpadają pod przepisy o przemyśle okrężnym, lecz prowadzą w zrozumieniu ustawy przemysłowej przemysł ze stałą siedzibą, wymagający zgłoszenia w myśl art. 7.

4.

Władza przemysłowa I. instancji, właściwa dla miejsca zamieszkania petenta, jest powołana w myśl art. 135 ust. 2 do przyjmowania podań o udzielenie licencyj (pozwoleń) na przemysł okrężny.

Podania te wnosi strona pisemnie, albo ustnie do protokółu.

Petent powinien złożyć władzy swą fotografję o wymiarze conajmniej 6×7 cm. i wykazującą dobrze podobieństwo.

5.

Władza przemysłowa stwierdza w pierwszym rzędzie, czy ubiegający się o licencję po-

siada polskie obywatelstwo, brak bowiem tego obywatelstwa powoduje odmowę licencji bez dalszych badań.

Od odmownych decyzyj powziętych na zasadzie art. 51 i 52 mogą strony odwołać się do władzy wyższej, jak to wynika z ogólnego przepisu art. 137.

6.

Jeżeli żadna z przytoczonych w art. 51 i 52 okoliczności nie ma miejsca i udzieleniu licencji nie stoi na przeszkodzie zarządzone na podstawie art. 55 ust. 3 ograniczenie, władza przemysłowa I-ej instancji winna wydać licencję według wzoru ustalonego w załączniku do rozporządzenia wykonawczego z dn. 7 grudnia 1927 r. z ważnością na 1 rok kalendarzowy i na obszar województwa, w którem znajduje się siedziba władzy.

7.

Uwzględnienie prośby o rozszerzenie ważności licencji wydanej w innem województwie na swoje terytorjum pozostawione jest swobodnemu uznaniu władzy przemysłowej wojewódzkiej. Nie zwalnia to jednak tej władzy od obowiązku podania powodów w razie nieuwzględnienia odnośnej prośby (art. 137).

Władze przemysłowe II-ej instancji udzielają powyższych pozwoleń w formie wiz, umieszczonych w książeczce licencyjnej domokrążcy, przyczem prowadzą wykaz udzielonych wiz tego rodzaju.

8.

W art. 55. przewiduje ustawa możność ograniczenia przemysłu okrężnego w dwojaki sposób.

Według ust. 1. tego artykułu, wojewódzka władza przemysłowa na wniosek rady gminnej (miejskiej) może wydać zarządzenie ograniczające prawo wykonywania przemysłów wymienionych w art. 45 l. 1 i 3 w ten sposób, że domokrążca pragnący prowadzić ten przemysł w poszczególnych gminach, położonych na obszarze podległym innej władzy przemysłowej I-ej instancji, aniżeli ta, która mu wydała licencję, winien wpierw uzyskać od tamtej władzy zezwolenie w formie wizy, umieszczonej w książeczce licencyjnej.

Udzielenie takiej wizy winno być zanotowane w wykazie wiz, prowadzonym przez władzę przemysłową I-ej instancji.

Ograniczenie powyższe daje władzom możność odpowiedniego regulowania nadmiernego przypływu zamiejscowych handlarzy okrężnych, jaki często daje się zauważyć w większych miastach oraz w czasie sezonu kuracyjnego lub letniego w zdrowiskach, uzdrowiskach i letniskach.

Pozatem według ustępu 3 art. 55 władza przemysłowa wojewódzka jest uprawniona w pewnych wypadkach po przeprowadzeniu przepisanego postępowania ograniczyć ilość wydawanych licencyj na przemysły z art. 45 l. 1 i 3.

Z uwagi na to, że ustawa przepisuje uwzględnienie w takim przypadku **wszystkich** tych osób, które posiadały już licencję na przemysł okrężny, władza przemysłowa wojewódzka wydając odnośne zarządzenie nie powinna ustalać w niem mniejszej ilości licencyj do wydania niż ilość licencyj już wydanych przed zarządzeniem.

9.

Uwidocznione w napisie określonym w art 50 nazwisko, imię i miejsce zamieszkania winny zgadzać się z nazwiskiem, imieniem i miejscem zamieszkania podanemi w licencji (art 56).

10.

Prowadzący przemysł okrężny powinien w zasadzie obchodzić się bez pomocnika (art. 45 ust. 1.), w art. 58 jednak jest przewidziana możność udzielenia pozwolenia na przybranie sobie stałego pomocnika w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, jak podeszły wiek, ułomność fizyczna, konieczność używania stale obcej pomocy do przenoszenia lub przewożenia wózkiem itp. towarów ciężkich, lub znacznej objętości.

IV. Targi Gminne.

(Dział IV, art. 60—68 ustawy przemysłowej.)

1.

Postanowienia działu IV. ustawy przemysłowej tyczą się targów (jarmarków) gminnych tj targów odbywających się w lokalach i miejscach urządzonych przez gminę jako targowisko, w dniach i godzinach ustalonych regulaminem targowym, uchwalonym przez radę gminną (miejską) i zatwierdzonym przez władzę przemysłową. O ile zatem chodziłoby o przedsiębiorstwo polegające na urządzeniu i utrzymywaniu przez osobę prywatną na gruncie prywatnym hal targowych, to przedsiębiorstwo takie należałoby traktować ze stanowiska ustawy przemysłowej, jako zwykły zakład przemysłowy. Natomiast ustawa nie zawiera wogóle żadnych postanowień o urządzeniu wystaw, pokazów i takich targów „sui generis" jak „Targi Wschodnie" lub „Targi Poznańskie".

2.

Targi gminne dzielą się na targi małe i targi wielkie (jarmarki).

Głównym celem targów małych jest ułatwianie aprowizacji oraz zaopatrywania się lu-

dności miejscowej i okolicznej w narzędzia i naczynia gospodarcze i rolnicze oraz w takie przedmioty powszedniego użytku, które ludność okoliczna danej miejscowości zwykła nabywać na targach. Pod tym względem zachodzą różnice w zwyczajach ludności poszczególnych okolic. Dlatego w ust. 2 art. 61 jest przewidziana możność rozszerzenia listy przedmiotów obrotu targowego.

Art. 61 rozróżnia takie przedmioty, które muszą być dopuszczone do obrotu na targu małym i takie, które oprócz tego mogą być dopuszczone na zasadzie decyzji władzy przemysłowej I-ej instancji. Podstawę tej decyzji stanowi zawsze odpowiedni, zgłoszony w formie podania, wniosek rady gminnej (miejskiej), tudzież istniejące w zaznaczonym wyżej względzie zwyczaje i potrzeby miejscowe.

Targi małe odbywają się zazwyczaj co tydzień, mogą być jednak ustanowione w rzadszych lub częstszych terminach.

Z natury rzeczy wynika, że targi wielkie (jarmarki) odbywają się rzadziej, aniżeli targi małe, zasadniczo zaś targi wielkie różnią się od targów małych zakresem obrotu targowego (art. 62).

3.

Podania o nadanie uprawnienia targowego, które powinny być składane na piśmie, przyjmuje władza przemysłowa I-ej instancji. Do podania winna gmina dołączyć wyciąg z protokółu odnośnego posiedzenia rady gminnej (miejskiej), projekt urządzenia targowiska tudzież projekt regulaminu targowego.

Projekty: urządzenia targowiska oraz regulaminu targowego gmina powinna przedłożyć, jeżeli chodzi o targi wielkie, przynajmniej w trzech egzemplarzach, jeżeli zaś o targi małe, przynajmniej w dwóch egzemplarzach. Po udzieleniu uprawnienia na targi wielkie, jeden z powyższych trzech egzemplarzy zostaje w aktach władzy przemysłowej wojewódzkiej, jeden w aktach władzy przemysłowej 1-ej instancji, a pozostały zwraca się gminie. Po udzieleniu uprawnienia na targi małe jeden egzemplarz zaznaczonych załączników zostaje w aktach władzy przemysłowej I-ej instancji, drugi zwraca się gminie.

4.

W projekcie regulaminu winny być wskazane lokale i miejsca, urządzone przez gminę jako targowiska, podany czas targowy, a mianowicie godziny rozpoczęcia i końca czasu sprzedaży, następnie należy wymienić towary, mające stanowić przedmiot obrotu targowego, przyczem można umieścić zastrzeżenie, według którego konsumentom przysługiwać będzie wyłączne prawo zakupu artykułów żywnościowych w pierwszych godzinach targowych. Oprócz powyższych postanowień regulaminy mogą zawierać nakazy i zakazy natury policyjnej np. co do stanowisk targowych, co do umieszczania ławek, bud itp., zajeżdżania wozów, rozpakowywania i pakowania towarów (ze względu na np. tamowanie ruchu lub zaśmiecanie placu targowego) itp.

Co do targowisk należy baczyć, aby ich położenie i urządzenie odpowiadały obowiązującym w tym względzie przepisom (zwłaszcza weterynaryjnym, jeśli chodzi o targowiska zwierzęce).

5.

Przed udzieleniem uprawnienia targowego władza przemysłowa I-szej instancji wzywa sąsiednie gminy, posiadające prawa targowe, do wypowiedzenia się, czy i w jakiej mierze nowy targ z powodu obranego czasu targowego (dnia odbywania targów) mógłby przeszkadzać normalnemu obsyłaniu okolicznych targów.

Dopiero po przeprowadzeniu zaznaczonego dochodzenia, władza przemysłowa I-ej instancji odnosi się do izby przemysłowo-handlowej o opinję i udziela lub odmawia uprawnienia, względnie, gdy chodzi o targ wielki przedkłada akta sprawy ze swem sprawozdaniem władzy przemysłowej II-ej instancji do zadecydowania.

Celem możliwie pewnego wyjaśnienia kwestji, czy zachodzi wogóle miejscowa potrzeba zaprowadzenia nowych targów, oraz czy jest właściwy czas targowy proponowany przez gminę starającą się o uprawnienie, władza przemysłowa może przed zadecydowaniem sprawy zasięgnąć opinji także np. organu samorządu powiatowego (Wydział Powiatowy) oraz, jeżeli chodzi o uprawnienie na targi bydlęce, instytucji zastępującej ogólne interesy rolnictwa.

W udzielonem uprawnieniu na targ wielki należy wyraźnie określić czas targowy oraz wymienić w razie ograniczenia obrotu targowego, dla jakich rodzajów towarów poza przedmiotami, określonemi w art. 61, przeznaczony jest dany targ wielki.

6.

Na zasadzie art. 67 ust. 1 nawet ci, którzy chcą okrężnym sposobem sprzedawać i kupować na targach towary, nie potrzebują żadnych pozwoleń (licencyj), jeżeli spełnianie tych czynności ograniczą do miejsc przeznaczonych dla targu, do godzin targowych i do rodzajów towarów dopuszczonych do obrotu na danym targu.

V. Korporacje i związki korporacyj.

(Dział V. art. 69—110 ustawy przemysłowej.)

1.

Do art. 69. Ustawa przemysłowa przewiduje dobrowolne zrzeszenia się prowadzących przemysł w rozumieniu art. 1 i 2, nie tamując prawa prowadzących przemysł do zrzeszania się w stowarzyszenia i związki (art. 110) na zasadzie ogólnych ustaw o stowarzyszeniach, dla spełnienia zadań, wskazanych w art. 70, 71 i 100.

Prowadzący samoistnie rzemiosło w rozumieniu art. 144 do 147, 3, 7, 198 ust. 4 i 5, zrzeszać się nie mogą na zasadzie art. 69 i 160 w wolne korporacje rzemieślnicze (cechy).

2.

Do art. 70 i 71. Zadania korporacji (cechu) wymienione w art. 70 muszą być pomieszczone w jej statucie, wymienione zaś w art. 71 mogą znaleźć uwzględnienie w zupełności lub w części, zależnie od tych urządzeń jakie korporacja (cech) zamierza powołać do życia.

Dla wypełnienia zadań wymienionych w art. 70 l. 2 i 3 mogą być powołane na zasadzie art. 85 przy cechu specjalne wydziały dla spraw uczniowskich i dla spraw czeladniczych.

3.

Do art. 83. Przejściowy sposób lokaty funduszów korporacji lub cechu, o którym mowa w art. 83 i na który może wyjątkowo zezwolić Władza Nadzorcza, będzie mógł znaleźć między innemi także uwzględnienie zwłaszcza w tych wypadkach, kiedy utworzone przez korporację lub cech specjalne urządzenia charakteru gospodarczego będą wymagały finansowego poparcia z funduszów korporacji lub cechu do tego czasu, dopóki nie staną o własnych siłach.

4.

Do art. 85. Powołanie mężów zaufania przez zarząd korporacji lub cechu może okazać się koniecznem wówczas, kiedy zarząd z powodu znacznego okręgu działalności nie będzie mógł wypełniać należycie ciążących na nim obowiązków statutowych np. kontroli nad przestrzeganiem przepisów, wydanych o zatrudnieniu pomocników i uczniów, uczęszczaniu do szkoły dokształcającej lub zawodowej i przepisów, regulujących sprawy uczniów.

5.

Do art. 87, 88, 89. Sposób zwołania Walnego Zebrania członków korporacji lub cechu winien być określony w statucie specjalnie w takich wypadkach, kiedy Walne Zebranie ma powziąć uchwałę co do ustanowienia zebrań delegatów oraz dokonać wyborów tychże w myśl art. 87, następnie w sprawach wyborów władz korporacji lub cechu, zmiany statutu i statutów dodatkowych oraz rozwiązania korporacji lub cechu. Sprawy tej wagi będą wymagały zwołania członków na walne zebranie za pomocą imiennych, pisemnych zaproszeń, wysyłanych pocztą lub doręczenia przez specjalnego posłańca za pokwitowaniem w oddzielnej książce, w innych zaś wypadkach można poprzestać na ogłoszeniu w czasopiśmie.

Ponadto zaleca się ustalenie statutem obecności odpowiedniej liczby członków, uprawnionych do powzięcia decyzji, w szczególności w razie uchwalenia zmian statutu i rozwiązania korporacji lub cechu.

6.

Do art. 90. Ustalenie w statucie okresu pełnienia funkcyj zarządu zaleca się tak ująć, żeby dać możność odnawiania zarządu nowemi siłami w krótszych okresach czasu, do trzech lat, organizacja bowiem szeregu urządzeń i wypełnienie różnorodnych zadań, jakie ustawa zakreśla korporacji lub cechowi, będą wymagały przypływu świeżych sił, wciągania coraz większego grona członków korporacji lub cechu do pracy organizacyjnej.

7.

Do art. 97. Walne zebranie członków korporacji (cechu) może powierzyć likwidację spraw w razie dobrowolnego rozwiązania korporacji (cechu) komisji likwidacyjnej, wybranej przez Walne Zebranie.

VI. Rzemiosło.

(Dział IX. art. 141—194 ustawy przemysłowej.)

8.

Do art. 141. Przy rozpoczęciu samoistnego prowadzenia rzemiosła (art. 144) i zrzeczenia się uprawnienia przemysłowego mają zastosowanie postanowienia art. 7, 135, 136 i 147.

9.

Do art. 142. W związku z postanowieniami art. 168 i 174, oraz w celu ułatwienia przeprowadzenia wyborów do izb rzemieślniczych, mających być zawodową reprezentacją interesów przemysłu rzemieślniczego, wyszczególnione w art. 142 rzemiosła podlegają zebraniu w grupy zawodowe według zasady ustalania ich wzajemnego związku tak pod względem używanego

materjału, jak i pod względem techniki wytwarzania lub przetwarzania.

10.

Do art. 150. Do lat praktyki zawodowej, ustalonej odnośnemi rozporządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu, zalicza się zarówno lata pracy w charakterze czeladnika itp., jak i lata pracy samoistnej w danym zawodzie.

11.

Do art. 164. Wspólne obrady, o których mowa w tym artykule, będą wskazane wówczas, kiedy będzie chodziło o rozważenie wniesienia na walne zebranie członków cechu wniosku w sprawie utworzenia urządzeń, obchodzących zarówno pracodawców, jak i pracowników.

12.

Do art. 176. Zarządzając wybory do izby rzemieślniczej, władza przemysłowa wojewódzka winna posiadać dokładny rejestr wszystkich rzemieślników, prowadzących samoistnie przemysł rzemieślniczy w okręgu izby przynajmniej od 3 lat (art. 174), przy zastosowaniu się do odnośnych postanowień art. 198 i 136.

Na podstawie rejestru rzemieślników, posiadających prawo wybierania i wybieralności do izby rzemieślniczej (art. 174) władza przemysłowa wojewódzka, uwzględniając ustanowioną liczbę członków izby i ich zastępców na każdy obwód w okręgu izby, winna tak rozdzielać mandaty członków i ich zastępców między poszczególnemi zawodami rzemieślniczemi zarówno w całym okręgu izby, jak i w każdym obwodzie, żeby były reprezentowane, o ile możności, wszystkie zawody rzemieślnicze, wykonywane na terenie izby.

13.

Do art. 178. Władza przemysłowa wojewódzka powinna w terminie 3-dniowym donieść Ministrowi Przemysłu i Handlu o każdej zakomunikowanej jej zmianie w składzie zarządu izby.

14.

Do art. 190. W razie założenia sprzeciwu na posiedzeniu Izby przedstawiciel Rządu zawiadamia o tem niezwłocznie Ministra Przemysłu i Handlu w drodze służbowej.

VII. Prowadzenie rejestrów uprawnień przemysłowych oraz rejestrów zakładów w myśl art. 136.

Rodzaje rejestrów.

1.

Władza I. instancji prowadzi:

dla przemysłu koncesjonowanego:

I. Rejestr koncesji.

dla przemysłów niekoncesjonowanych:

II. Dwa rejestry potwierdzeń zgłoszeń:
   a) dla przedsiębiorstw handlowych,
   b) dla przedsiębiorstw wytwórczych, wolnych, fabrycznych.

III. Rejestr kart rzemieślniczych.

IV. Rejestr zakładów przemysłowych wymagających osobnego zatwierdzenia w myśl art. 14 i art. 16 rozporządzenia o prawie przemysłowem.

V. Rejestr licencji dla przemysłu okrężnego.

VI. Rejestr legitymacyj dla komiwojażerów i samodzielnych ajentów handlowych.

2.

Z wyżej wymienionych rejestrów, rejestry grupy I, II, III, V i VI są rejestrami osobowemi, zaś rejestry grupy IV. rejestrami rzeczowemi.

Rejestry mogą być książkowe albo kartkowe. Książkowe rejestry grup I, II, III i IV posiadają rubryki według wzorów A i B załącznika Nr. 2.

Prowadzenie rejestrów odnośnie zakładów przemysłowych, wymagających zatwierdzenia urządzenia.

3.

Rejestrowanie odnośnie zakładów przemysłowych wymagających zatwierdzenia urządzenia odbywa się w kolejności czynności i formalności związanych z powstawaniem zakładów. Naprzód właściciel zakładu wnosi podanie o zatwierdzenie urządzenia zakładu.

Po zatwierdzeniu zakładu, wpisuje się zakład ten w rejestr zakładów p/g. wzoru B. załącznika Nr. 2. pod numerem porządkowym, poczem po uzyskaniu przez przedsiębiorcę koncesji, potwierdzenia zgłoszenia wzgl. karty rzemieślniczej wpisuje się go w odnośny re estr osobowy (koncesji, potwierdzeń zgłoszeń wzgl. kart rzemieślniczych) pod numerem porządkowym.

Wreszcie po otrzymaniu od przedsiębiorcy zawiadomienia o uruchomieniu zakładów wypełnia się rubrykę 3 b) rejestru zakładów.

4.

W razie zmiany właściciela zakładu, wykreśla się dawnego właściciela z odnośnego rejestru osobowego, następnie nowego właściciela wpisuje się pod numerem porządkowym tegoż rejesteru, przyczem w rubryce 6 wpisuje się nieulegający zmianie numer rejestru zakładów z odnośną adnotacją zmiany, zaś w rubryce 4 rejestru zakładów wpisuje się numer reje-

stru osobowego, uzyskany przez nowego właściciela.

5.

W razie zmiany w urządzeniu zakładu (np. przebudowy) wpisuje się zatwierdzenie jej w rejestr zakładów pod numerem porządkowym, przyczem zamiast wypełniania rubryk 2a, 2b i 2c danemi z poprzedniej rejestracji, umieszcza się w nich klauzulę, powołującą się na dawny numer rejestru zakładów, co pozwala rozróżniać zmiany urządzeń (przebudowy) istniejących zakładów od zatwierdzeń nowo powstałych zakładów. Równocześnie w odnośnym rejestrze osobowym wpisuje się w rubryce 7 nowo uzyskany numer rejestru zakładów.

6.

W razie powstania filji zakładu w rejonie władzy właściwej dla zakładu głównego rejestruje się filję jako nowopowstały zakład w rejestrze zakładów pod nowym numerem porządkowym, poczem numer ten wpisuje się w odnośnym rejestrze osobowym w rubryce 4.

7.

W razie powstania filji poza obrębem rejonu władzy przemysłowej właściwej dla zakładu głównego, władza ta, nie rejestrując filji w swym rejestrze zakładów, wpisuje jedynie w rubryce 4 odnośnego rejestru osobowego ten numer, który filja w rejestrze zakładów prowadzonym przez władzę przemysłową swego rejonu otrzymała. Równocześnie władza przemysłowa, właściwa dla zatwierdzenia filji, po wciągnięciu filji do swego rejestru zakł., wpisuje właściciela zakładu w odnośny rejestr osobowy pod numerem porządkowym, przyczem w rubryce 5. wpisuje numer rejestru osobowego, pod którym właściciel przedsiębiorstwa zarejestrowany został w rejonie zakładu głównego.

8.

W związku z punktami 6 i 7 należy przestrzegać wykonania art. 37 prawa przemysłowego, w myśl którego właściciel zakładu głównego obowiązany jest donieść o powstaniu filji nietylko władzy przemysłowej właściwej dla zatwierdzenia filji, lecz również i władzy właściwej dla miejsca siedziby zakładu głównego.

Prowadzenie rejestrów odnośnie zakładów przemysłowych niewymagających zatwierdzenia urządzenia.

9.

Ponieważ rejestru zakładów niewymagających zatwierdzenia urządzenia nie prowadzi się, więc zmiany lokalu zakładu wzgl. fakt powstania filji odnotowuje się tylko w odnośnym rejestrze osobowym przez wpisanie w rubryce 4 wzgl. 7 adresu nowego lokalu wzgl. adresu filji.

Rejestry kartkowe.

10.

Rejestry kartkowe posiadają te same rubryki co rejestry książkowe, lecz idące w kierunku poziomym.

Prowadzenie rejestrów kartkowych jest praktyczniejsze od prowadzenia rejestrów książkowych, jeśli ma się do czynienia z większemi ilościami zakładów przemysłowych. Przy prowadzeniu rejestrów odnośnie przedsiębiorstw niekoncesjonowanych czynność wydawania przedsiębiorcy odnośnego dokumentu osobowego (potwierdzenia zgłoszenia wzgl. karty rzemieślniczej) może być połączona z czynnością rejestrowania go w ten sposób, iż kopja oryginału tego dokumentu stanowi zarazem kartę rejestracyjną rejestru osobowego. W tym wypadku podobny dokument osobowy wzgl. karta rejestracyjna będzie miała formę określoną wzorem C. wzgl. D. załącznika Nr. 2.

Skorowidz alfabetyczny.

11.

Dla łatwiejszego odszukania danych odnośnie przedsiębiorców wzgl. zakładów przemysłowych wpisanych w różne rejestry, władze przemysłowe I. instancji prowadzą przynajmniej jeden skorowidz alfabetyczny.

VIII. Prowadzenie spisów i rejestrów zakładów przemysłowych przez władze przemysłowe II instancji.

Władze II. instancji prowadzą:

1. Spis (pg. starostw) zakładów fabrycznych (motorowych lub zatrudniających ponad 20 robotników) powołanych do nadsyłania miesięcznych sprawozdań o zatrudnieniu oraz zakładów rękodzielniczych, które zatrudniają mniejszą ilość robotników, lecz ze względu na rodzaj produkcji lub jej znaczenie gospodarcze są objęte sprawozdaniem rocznem o stanie przemysłu i które w końcu roku obowiązane są na żądanie władz II instancji lub pośrednio na żądanie władz I instancji dostarczać danych o zatrudnieniu wzgl. produkcji.

Spis taki może być książkowy lub kartkowy i uzupełnia się w miarę zawiadomień władz I instancji o zgłoszeniu zakładów niewymagających zatwierdzenia wzgl. o uruchomieniu zakładów zatwierdzanych przez władze I lub II instancji.

2. Rejestr zakładów, których urządzenie wzgl. zmiana została zatwierdzona przez władze II instancji; rejestr ten oprócz numeru porządkowego zawiera numery porządkowe, które zakłady otrzymały w spisie pg. starostw (w myśl. ust. 1) przyczem zakłady istniejące zachowują dawny numer tego spisu, tak, że podług numerów rejestru odróżnia się zatwierdzenie nowych od zmian w urządzeniu (przebudowy) istniejących zakładów. Rejestr ten różni się od rejestru określonego wzorem B pg. załącznika Nr. 2 tem, że rubryka 6) tego wzoru jako niepotrzebna odpada. gdyż prowadzony w myśl ustępu 1) niniejszego artykułu spis pg. starostw, posiada osobne rubryki dla odnotowywania danych, miesięcznych, kwartalnych i rocznych o ilości robotników oraz danych rocznych o produkcji.

W rejestrze kartkowym na odnośne rubryki przeznacza się drugą stronę karty rejestracyjnej.

Załącznik Nr. 1.

Wzór: zgłoszenia przemysłu / załącznika do podania o zatwierdzenie zakładu

Do ....

(wymienić władzę przemysłową)

Za pośrednictwem ....

Imię i nazwisko petenta ....

Data urodzenia petenta ....

Przynależność państwowa petenta ....

1	Miejscowość, gdzie ma się znajdować zakład przemysłowy (miasto, osada, wieś, powiat, gmina).	
2	Jakie fabrykaty ma wytwarzać zakład.	
3	Jakie materjały surowe, półfabrykaty i materjały pomocnicze mają być używane do produkcji.	
4	Położenie zakładu w mieście, osadzie, lub wsi (dokładne wymienienie adresu oraz położenia w stosunku do sąsiednich posesyj, budowli i pomieszczeń ze wskazaniem ich charakteru, odległości oraz nazwisk ich właścicieli i użytkowników).	

	5	Rodzaj, rozmiar i ilość pomieszczeń zakładu z wymienieniem materjału, użytego na budowle, warunków oświetlenia naturalnego i sztucznego, wentylacji, kanalizacji i ogrzewania: a) istniejących już, b) projektowanych do wybudowania.	
	6	Ilu robotników ma być zatrudnionych przy fabrykacji.	
	7	Rodzaj sił używanych do produkcji (ręczna czy motorowa; rodzaj, siła i ilości silników).	
Opis technicznych urządzeń zakładu	8	a) maszyny i przybory ręczne,	
		b) maszyny poruszane siłą motorową,	
		c) transmisje i inne przewody siły,	

Opis technicznych urządzeń zakładu	d) kotły i paleniska,	
	e) środki lokomocji i transportu,	
	f) ścieki, filtry, osadniki i t. p.	
	g) urządzenia specjalne; zabezpieczenia maszyn i inne.	
9	Zawód petenta, jego kwalifikacje fachowe i naukowe, dotychczasowe zajęcie oraz jego zdolność prawna do prowadzenia przemysłu.	
10	Uwagi:	

(czytelny podpis i adres petenta)

……………………, dnia ……………………… 19…… r.

Załącznik Nr 2.

Wzór A.

Rejestr: koncesji, potwierdzeń zgłoszeń kart rzemieślniczych.

Nr. porz.	Właściciel przedsiębiorstwa		Rodzaj przemysłu	Zastępca — Dzierżawca — Filja	Nr. dz. i data — koncesji — potwierdz. zgłoszenia — karty rzemieśln.	Nr. rejestru zakładów — adres zakładu	Zmiana urządzenia zakładu	Uwagi:
	Imię i nazwisko Osoba prawna	Adres						
1	2		3	4	5	6	7	8

Wzór B.

Rejestr zakładów.

Nr. porz.	Zakład			Nr. dz. i data		Nr. rejestru osobowego	Napęd		Normalna		Uwagi:
	a) Nazwa i firma	b) Rodzaj	c) Adres	a) zatwierdzenia zakładu	b) zawiadomienia o uruchomieniu		rodzaj	K. M.	Ilość robotników	produkcja	
1	2			3		4	5		6		7

Urząd ....

Wzór C

Nr. dz.

dn. .... r. ....

POTWIERDZENIE ZGŁOSZENIA Nr. rej.

wydane na podstawie art. 7 Rozp. Prez. Rzplitej z dn. 7/VI-1927 (Dz. U. Nr. 53)

Właściciel przedsiębiorstwa { Imię i nazwisko, — nazwa osoby prawnej ....
Adres ....

Rodzaj przemysłu ....

(przedmiot przedsiębiorstwa) ....

Zastępca ....

Dzierżawca ....

Filja ....

Miejsce prowadzenia przemysłu ....

Nr. rej. zakładów ....

Uwagi: ....

....

(miejsce pieczęci) (podpis:)

Urząd ....

Nr. dz.

Wzór D.

dn. .... r. ....

KARTA RZEMIEŚLNICZA Nr. rej.

wydana na podstawie art. 147 Rozporządzenia Prez Rzplitej z dn. 7/VI-1927 (Dz. U. Nr. 53) na skutek zgłoszenia z dn. .... r. ....

Panu ....

obywatelowi ....

urodzonemu dn. .... r .... w ....

na prowadzenie rzemiosła ....

w (adres) ....

przez zastępcę ....

pod firmą ....

(miejsce pieczęci) (podpis:)

Wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z „nową ustawą" przemysłową, ogłoszone w Nr. 36 1927 r. Dz. Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

695.

(Art. 140, 141, 142, 144, 145, 154, 156 i 160). Opłaty stemplowe od podań i świadectw, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468) L. D. V. 11. 283/6/27).

Nr. porz.	Art rozp. Prezydenta o prawie przemysłow.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
1	4 (ustęp drugi)	a) podanie cudzoziemca, nie mogącego udowodnić wzajemności przez powołanie się na umowę międzynarodową, o dopuszczenie do nabycia uprawnienia przemysłowego	3 zł*)	145
		b) decyzja, wydana na skutek powyższego podania, dopuszczająca cudzoziemca do nabycia uprawnienia przemysłowego	20 zł	156 (p. 5)
2	7	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu ze stałą siedzibą z wyjątkiem doniesienia o rozpoczęciu prowadzenia rzemiosła (art. 144 rozp. o prawie przemysł. i nr. 36 niniejszej wykładni)	wolne	142 (p. 1)
		b) potwierdzenie przez władzę przemysłową odbioru zgłoszenia, wymienionego pod a) . .	wolne	160 (p. 1)
3	9	a) Podanie o udzielenie koncesji**) na prowadzenie przemysłu, wymienionego w art. 8, rozp. o prawie przemysłowem	3 zł*)	145
		b) koncesja, wydana na skutek podania, wymienionego pod a) z wyjątkiem koncesji na handel starzyzną (art. 8, punkt 10 rozp. o prawie przemysł. i Nr. 3. lit. c) niniejszej wykładni) .	20 zł	156 (p. 5)
		c) koncesja na handel starzyzną	3 zł	156 (p. 5) oraz § 175
4	14, 25 oraz 26 (ustęp ostatni)	a) Podanie o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, lub zmiany tegoż urządzenia, jeżeli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu **)	10 zł*)	146
	18, 25, 26 (ustęp ostatni) i 28	b) decyzja, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego lub istotnej zmiany tegoż urządzenia	3 zł	154
	19	c) podanie oddzielne, zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł*)	145
	19	d) oświadczenie, wniesione do protokółu rozprawy komisyjnej (art. 21 rozp. o pr. przemysłowem), a zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł*)	140 i 145

*) Od każdego załącznika podania przypada opłata stemplowa w wysokości 50 gr (art. 145 u. o. s.).
**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porz.	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłow.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
5	24	Powiadomienie o uruchomieniu zakładu przemysłowego	wolne	142 (p. 1)
6	29	Odwołanie od decyzji władzy przemysłowej w sprawach, tyczących się zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego	3 zł*)	145
7	36 (ustęp pierwszy)	Zawiadomienie o zaniechaniu prowadzenia przemysłu oraz zawiadomienie o zmianie lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, nie wymagającego koncesji	wolne	142 (p. 1)
8	36 (ustęp drugi)	a) Podanie o zezwolenie na zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji**)	3 zł*)	145
		b) pozwolenie na zmianę lokalu, przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji	3 zł	154
9	37	Doniesienie o otwarciu filji (z wyjątkiem, gdy chodzi o filję przemysłu koncesjonowanego) . .	wolne	142 (p. 1)
		W przypadku, gdy chodzi o otwarcie filji zakładu przemysłowego koncesjonowanego, stosuje się nr. 3. niniejszej wykładni		
10	38	Odwołanie od decyzji, zabraniającej prowadzenia przemysłu przez zastępcę	3 zł*)	145
11	39	a) Podanie o wydanie legitymacji na zbieranie zamówień lub skupywanie towarów . .	3 zł*)	145
		b) legitymacja	3 zł	
12	40 (ustęp drugi)	Doniesienie, na czyj rachunek będzie wykonywany przemysł koncesjonowany lub rzemieślniczy po śmierci uprawnionego	wolne	142 (p. 1)
13	40 (ustęp przedostatni)	Zgłoszenie prowadzenia przemysłu koncesjonowanego lub rzemieślniczego na rachunek masy upadłości (konkursowej) lub spadkowej . . .	wolne	142 (p. 1)
14	41	a) Podanie o zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim	3 zł*)	145
		b) zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim	3 zł	154
15	44	Informacje co do produkcji i urządzeń zakładów przemysłowych	wolne	142 (p. 1)
16	46	a) Podanie o licencję (pozwolenie) na przemysł okrężny**)	3 zł*)	145
		b) licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, poza przypadkami, przewidzianemi w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysłowem (w szczególności też licencja, udzielona osobie, która jeszcze nie skończyła 21 roku życia)	3 zł	154 (oraz §175 r.w.s.)

*) Każdy załącznik podania (odwołania), podlega opłacie w wysokości 50 gr (art. 145 u. o. s.).
**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu; patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porz.	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłow.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
16	46	c) licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, udzielona mimo istnienia przeszkód, przewidzianych w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysłowem	20 zł	156 (p. 5)
17	53 (ustęp ostatni)	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów	wolne	142 (p. 1)
		b) potwierdzenie odbioru zgłoszenia o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów	wolne	160 (p. 1)
18	54	a) Podanie właściciela licencji na przemysł okrężny o rozszerzenie jej ważności poza obszar województwa, na który została wydana .	3 zł*)	145
		b) decyzja zezwalająca na to rozszerzenie .	20 zł	156 (p. 5)
19	55	a) Podanie o osobne zezwolenie (wizę) miejscowej władzy przemysłowej na prowadzenie przemysłu okrężnego w pewnej gminie . .	3 zł*)	142 (p. 1) 145
		b) zezwolenie, wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	3 zł	154
20	58	a) Podanie o pozwolenie na przybranie pomocnika przez prowadzącego przemysł okrężny	3 zł*)	145
		b) zezwolenie, wydane na skutek podania wymienionego pod a)	3 zł	154
21	72 i 160	a) Podanie o zezwolenie na rozszerzenie okręgu korporacji lub cechu poza obszar powiatu administracyjnego, w którym korporacja lub cech ma siedzibę	3 zł*)	145
		b) zezwolenie na takie rozszerzenie . . .	3 zł	154
22	74, 99, 104 109, 160 i 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu lub zmian statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów — w szczególności o zatwierdzenie nowego statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów, istniejących przed wejściem w życie rozporządzenia o prawie przemysłowem**)	3 zł*)	145
		b) zatwierdzenie**)	3 zł	154
		c) odwołanie od decyzji odmawiającej zatwierdzenia statutu korporacji, związku korporacyj, cechu, związku cechów lub zmiany tegoż statutu**)	3 zł*)	145
23	75, 104 160 i 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu dodatkowego korporacyj, związku korporacji, cechu, związku cechów lub zmian takiego statutu**)	3 zł*)	145
		b) zatwierdzenie**)	3 zł	154
		c) odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia statutu dodatkowego**)	3 zł*)	145

*) Każdy załącznik podania podlega opłacie stemplowej w wysokości 50 gr (art. 145 u. o. s.).
**) Wyjątek dla obszaru województwa poznańskiego i pomorskiego — patrz Nr. 89 niniejszej wykładni.

Nr. porz.	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłow.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
24	84, 160	a) Podanie o zezwolenie korporacji lub cechowi na: nabycie, zbycie lub obciążenie nieruchomości, na zaciągnięcie pożyczki, zbycie ruchomości posiadających wartość historyczną, artystyczną lub naukową	3 zł*)	145
		b) zezwolenie, wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	3 zł	154
25	93, 102, 160 i 167	a) Podanie do władzy nadzorczej o poświadczenie, że pewna osoba jest starszym korporacji lub cechu albo należy do zarządu związku korporacyj lub związku cechów	3 zł*)	145
		b) poświadczenie, określone w punkcie a) .	3 zł	154
26	94 i 160	Reklamacja oraz odwołanie w sprawie ważności wyborów, dokonanych w korporacji lub cechu	3 zł*)	145
27	95, 107, 160 i 167	Podanie oraz odwołanie, wniesione do władzy nadzorczej w sprawach, tyczących się korporacji lub cechu (w szczególności także w sprawach wymiaru i poboru opłat korporacyjnych), jak również w sprawie likwidacji spraw rozwiązanego związku korporacyj lub związku cechów: a) zasadniczo**)	3 zł*)	145
		b) w sprawie kar porządkowych (art. 95 ustęp piąty rozp. o prawie przemysłowem lub w sprawie zawieszenia w urzędowaniu (art. 95 ustęp przedostatni)	wolne	142 (p. 15)
28	96 i 106 160 i 167	Odwołanie od decyzji, rozwiązującej korporację, związek korporacyj, cech lub związek cechów	3 zł*)	145
29	98 i 160	a) Podanie gminy o zatwierdzenie projektu użycia majątku korporacji rozwiązanej lub rozwiązanego cechu	wolne	144 (p. 2)
		b) zatwierdzenie	wolne	160 (p. 3)
30	105 i 167	Podanie, którem zarząd związku korporacyj lub związek cechów: a) przesyła władzy nadzorczej wykaz korporacyj, należących do związku	wolne	142 (p. 1)
		b) zawiadamia tę władzę o zmianie w składzie zarządu lub o zmianie siedziby zarządu .	wolne	142 (p. 1)
		c) udziela władzy nadzorczej odpis zamknięcia rachunkowego	wolne	142 (p. 1)
		d) zawiadamia władzę przemysłową wojewódzką o zwołaniu zgromadzenia związku . .	wolne	142 (p. 1)

*) Każdy załącznik podania podlega opłacie stemplowej w wysokości 50 gr (art 145 u. o. s.).
**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu, patrz Nr. 38 niniejszej wykładni.

Nr. porz.	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłow.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych
31	112	a) Podanie o przywrócenie przemysłowcowi prawa trzymania uczniów	3 zł*)	145
		b) decyzja, przywracająca to prawo . . .	3 zł	154
32	115	Odwołanie od zarządzeń, wydanych na podstawie art. 111, 113 i 114 rozporządzenia o prawie przemysłowem	3 zł*)	145
33	122 i 124	a) Świadectwo, wydane uczniowi przez pryncypała, stwierdzającego przebyty czas nauki	wolne	jako wydane przez organy niepaństwowe
		b) świadectwo ukończenia nauki przemysłowej, wystawione przez zarząd korporacji . . .	wolne	
		c) uwierzytelnienie przez urząd gminny świadectwa, stwierdzającego przebyty czas nauki, a wydanego przez pryncypała	wolne	
34	134	Podania, tyczące się spraw, należących do zakresu działania instruktora korporacyj przemysłowych	wolne	142 (p. 14)
35	135 (ustęp przedostatni)	Podanie, zawierające zrzeczenie się uprawnienia przemysłowego	wolne	142 (p. 1)
36	144	a) Zgłoszenie rozpoczęcia prowadzenia rzemiosła z równoczesnem wykazaniem zawodowego uzdolnienia**)	3 zł*)	145
	147	b) karta rzemieślnicza	3 zł	154
37	192	Odwołanie od nakazu karnego, wydanego przez izbę rzemieślniczą	wolne	142 (p. 13)
38	131 i 196	W przypadku, gdy podanie, które według niniejszej wykładni, podlega opłacie, wniesiono do magistratu, obowiązują zasady następujące: a) Podanie takie nie podlega opłacie stemplowej na rzecz Państwa (art. 140, ustęp drugi u. o. s.), jeżeli według obowiązujących przepisów należało je wnieść do magistratu albo mogło być wniesione bądź do władzy państwowej bądź do magistratu. b) Jeżeli natomiast według obowiązujących przepisów, podanie należało wnieść do władzy państwowej, a faktycznie wniesiono je do magistratu, to wrazie zwrócenia podania petentowi przez magistrat i ponownego wniesienia przez stronę do władzy państwowej, jak również w razie bezpośredniego przesłania do władzy państwowej przez magistrat, władza państwowa zażąda uiszczenia opłaty stemplowej.		

*) Każdy załącznik podania podlega opłacie stemplowej w wysokości 50 gr (art. 145 u. o. s.).
**) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesiono do magistratu; patrz Nr 38 niniejszej wykładni.

Nr. porz.	Art. rozp. Prezydenta o prawie przemysłow.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art ustawy o opłatach stemplowych
39	196	Podania, o zatwierdzenie statutów i zmian statutów korporacji lub związku korporacyj, wymienione w art. 196 (ustępie drugim punktu 2) rozp. o prawie przemysłowem, wnoszone do wojewódzkich sądów administracyjnych na obszarze Województw. Poznańskiego i Pomorskiego i rozpatrywane w postępowaniu sporno-administracyjnem oraz świadectwa, wydawane na skutek tych podań	wolne od opłat stemplowych, podlegają jednak opłatom osobnym w myśl przepisów, zawartych w rozporządzeniu pruskich Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 27 lutego 1884 r. (Dz. rozp. dla og. wewn. administr. Nr. 30) i w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 314).	141 (p. 1)

(Art. 16, 140, 154). Podania, wnoszone do Urzędów Państwowych przez Korporacje, związki korporacyj, cechy i związki cechów (Art. 69, 100, 160 i 167) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468), jak również świadectwa, wydawane dla nich przez urzędy państwowe, **podlegają** opłatom stemplowym według przepisów ogólnych: osobom tym **nie** przysługuje również osobiste uwolnienie w zakresie opłat stemplowych od umów, przewidziane w art. 16 (L. D. V. 11 283/6/27).

Art. 16, 120, 140, 144, 2, 160). Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez Izby Rzemieślnicze (Art. 168, Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), jak również świadectwa, wydawane im przez urzędy państwowe, z wyjątkiem świadectw, wymienionych w art. 157 u. o. s. — są wolne od opłat stemplowych.

Nie podlegają również opłatom stemplowym podania, wnoszone do izb rzemieślniczych.

Obligi izb rzemieślniczych są wolne od opłaty (Art. 120, p. 1. u. o. s.). Nie służy Izbom Rzemieślniczym uwolnienie osobiste od opłat stemplowych w zakresie umów, obustronnie obowiązujących, przewidziane w art. 16 u. o. s. (L. D. V-11283/6/27.

Sprawy osobowe.

Mianowania urzędników Stanu Cywilnego.

696.

W miejsce p. Józefa Rzeźnika, b. sekretarza miejskiego w Opalenicy zamianowałem p. **Czesława Ruteckiego,** sekretarza miejskiego w Opalenicy III zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Opalenica w powiecie grodziskim.

Poznań, dnia 10 grudnia 1927 r.

L. dz. 33502/27 I. **Wojewoda Poznański.**

697.

W miejsce p. Wilhelma Sonnenberga w Nowejwsi Wielkiej zamianowałem p. **Marcina Sobczaka,** leśniczego państwowego w Nowejwsi Wielkiej, urzędnikiem Stanu Cywilnego na obwody Nowawieś-Wielka i Leszyce w powiecie bydgoskim.

Poznań, dnia 17 grudnia 1927 r.

L. dz. 33866/27 I. **Wojewoda Poznański.**

Unieważnienie paszportów zagranicznych.

698.

Niniejszem unieważniam następujące zagubione polskie paszporty zagraniczne, wydane przez tut. Starostwo dnia 3 lutego 1927 r. dla:

1. **Augustyny Skrzypczykowej** z Sędowa za nr. 18/27 (D. 017171).
2. **Piotra Skrzypczyka** z Sędowa za nr. 19/27 (D. 017172).

Mogilno, dnia 14 grudnia 1927 r.

L. dz. 14689/27.13. **Starosta.**

Sprawy rzeczowe.

Rozporządzenie policyjne regulujące sposób czyszczenia przewodów kominowych i palenisk na terenie Województwa Poznańskiego.

699.

Na podstawie § 137 i 139 ust. o ogóln. zarządzie kraju z dnia 30-go lipca 1883 r. (zb. ust. pr. str. 195) i §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (zb. ust. pr. str. 265), powołując się na art. 8 ust. z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Praw nr. 64, poz. 385) oraz § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. Ust nr. 9, poz. 89) zarządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na terenie Województwa Poznańskiego co następuje:

Obowiązek czyszczenia przewodów kominowych i palenisk.

§ 1.

Właściciele lub zawiadowcy domów, posiadających przewody kominowe i urządzenia paleniskowe, są zobowiązani przeprowadzać czyszczenie używanych przewodów kominowych w sposób określony niniejszem rozporządzeniem.

Czyszczenie przewodów kominowych winni przeprowadzać właściciele lub zawiadowcy domów za pośrednictwem osób, uprawnionych do wykonywania przemysłu kominiarskiego.

Dowody, stwierdzające dokonanie zlecenia tym osobom wykonywania prac kominiarskich, zobowiązani są właściciele lub zawiadowcy domów przedłożyć do 15 lutego każdego roku miejscowej władzy policyjnej. Również zobowiązani są oni przedłożyć tej władzy dowód każdorazowej zmiany zlecenia wykonywania prac kominiarskich najpóźniej w przeciągu tygodnia od daty tej zmiany.

Miejscowa władza policyjna prowadzi rejestr przedłożonych jej dowodów dokonanych zleceń.

Sposób przeprowadzania czyszczenia kominów.

§ 2.

Właściciele lub zawiadowcy domów zobowiązani są umożliwić zakontraktowanemu przemysłowcowi kominiarskiemu przeprowadzenie czyszczenia sposobem ustalonym niniejszem rozporządzeniem. W szczególności winni mu umożliwić dostęp do otworów kominowych, rur i palenisk, a również do piwnic budynku celem usunięcia sadzy itp.

Po wsiach winni są ponadto dostarczyć przemysłowcowi kominiarskiemu potrzebnych drabin.

Na dachach krytych słomą zobowiązani są umieścić tego rodzaju drabinki stale na powierzchni dachu.

§ 3.

Czyszczenie używanych przewodów kominowych i rur uskuteczniać należy conajmniej: w czasie od 1 maja do 1 października co 6 tygodni, a w pozostałych miesiącach — raz na miesiąc.

W wypadkach, gdy przewody kominowe, względnie rury są szczególnie intensywnie używane (np. w przedsiębiorstwach przemysłowych, restauracjach, hotelach itd.) lub gdy przewody z powodu wadliwej konstrukcji grożą szczególnem niebezpieczeństwem ogniowem, uprawnioną jest miejscowa władza policyjna do

zarządzenia częstszego przeprowadzania ich czyszczenia.

§ 4.

Kominy osobno stojące większych instalacyj paleniskowych fabryk, przedsiębiorstw rolniczych tudzież wszystkie kominy palenisk kotłów parowych — nie podlegają przymusowi wymiatania, niezależnie od tego, czy są to kominy murowane lub żelazne.

Dla kominów kowalskich, o ile nie są one konstrukcyjnie połączone z domami mieszkalnemi, wystarczy rocznie 2-razowe wymiatanie, z których jedno musi być połączone z badaniem ich stanu budowlanego przez kominiarza z udziałem przedstawiciela miejscowej władzy policyjnej resp. policyjno-budowlanej.

§ 5.

Przemysłowiec kominiarski, przeprowadzający czyszczenie, zobowiązany jest termin zamierzonej pracy podać do wiadomości właściciela lub zawiadowcy budynku na 24 godziny przed terminem wymiatania, a ponadto w tymże samym czasie zamierzone czyszczenie obwołać na podwórzu.

§ 6.

Kanały dymowe ognisk kuchennych i pieców piekarskich winny być czyszczone w tak krótkich odstępach czasu, by zapobiec niebezpiecznemu nagromadzeniu i zapaleniu się sadzy.

§ 7.

O ile z kominów i rur nie można usunąć sadzy spieczonej (żużle) przez zwykłe wymiatanie, należy kazać ją wypalić przez przemysłowca kominiarskiego.

Wypalać wolno jedynie za zezwoleniem miejscowej władzy policyjnej, przestrzegając ściśle zarządzone przez nią środki ostrożności.

Potrzebny do wypalania materjał mają dostarczyć właściciele lub zawiadowcy domów. Winni oni mieć w pogotowiu ogniotrwałe zbiorniki na wymieconą z kominów sadzę.

§ 8.

W domach mieszkalnych i fabrykach, a szczególnie na strychach tychże nie jest dozwolone przechowywanie materjałów łatwo zapalnych, a składanie tych przedmiotów celem natychmiastowego użytku winno być uskutecznione w conajmniej 1-metrowej odległości od palenisk i kominów, aby rozgrzanie się ich lub zapalenie było wykluczone.

§ 9.

Każdy zakontraktowany przemysłowiec kominiarski obowiązany jest sumiennie i punktualnie wypełniać zawartą z nim umowę. Również ma obowiązek donosić miejscowej władzy policyjnej o zauważonych usterkach w urządzeniach paleniskowych i kominach i o wykroczeniach przeciw niniejszemu rozporządzeniu policyjnemu.

Każdy samodzielny przemysłowiec kominiarski jest osobiście odpowiedzialny za wypełnianie niniejszych przepisów przez swoich pomocników, względnie uczniów. Prace ich zobowiązany jest bezpośrednio nadzorować.

Książki kontrolne.

§ 10.

Każdy właściciel lub zawiadowca budynku, posiadającego przewody kominowe lub rury, winien prowadzić stale książkę kontrolną dla każdego budynku oddzielnie. W książkę tę wpisuje zakontraktowany przemysłowiec kominiarski każdorazowo datę i rodzaj wykonanej pracy.

Książkę kontrolną zobowiązany jest właściciel lub zawiadowca budynku przedkładać do 15-go lutego każdego roku kalendarzowego miejscowej władzy policyjnej, która umieszcza w książce swą wizę. Także obowiązany jest ją przedłożyć natychmiast na każde żądanie władzy policyjnej lub straży ogniowej.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 11.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu policyjnemu będą karane — o ile nie ma zastosowania kara wyższa z § 367 cyfra 6 i § 368 cyfra 4 kodeksu karnego — grzywną do 60 zł. a w razie nieściągalności tej grzywny — odpowiednim aresztem.

§ 12.

Nienaruszonem pozostaje uprawnienie powiatowych i miejscowych władz policyjnych do wydawania w granicach ich kompetencyj policyjnych zarządzeń w zakresie bezpieczeństwa ogniowego.

§ 13.

Niniejsze rozporządzenie policyjne obowiązuje z dniem 1 stycznia 1928 r. i z dniem tym tracą moc obowiązującą dotychczasowe rozporządzenia policyjne, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Poznań, dnia 29 grudnia 1927.

L. dz. 6975/27 VI. **Wojewoda Bniński.**

Sprawy Urzędów Stanu Cywilnego.

700.

Na zasadzie § 2 ustawy o stanie osobowym z dnia 6 lutego 75 r. znoszę Urzędy Stanu Cywilnego Szubin-wieś I i Szubin-wieś II jako sa-

moistne urzędy, a obwody tychże przyłączam na stałe do Urzędu Stanu Cywilnego w Szubinie z dniem 1 stycznia 1928 roku.

Poznań, dnia 21 grudnia 1927 r.

L. dz. 35543/27. I. **Wojewoda Poznański.**

Połączenie gminy Krzycko Wielkie z gminą Krzycko Nowe.

701.

Po myśli § 2 p. 3 pruskiej ordynacji wiejskiej dla siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zb. ust. pr. str. 233) oraz art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu, oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dz. pr. (Dz. U. R. P. nr. 75 p. 511) Rada Ministrów rozporządzeniem swem z dnia 1 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. nr. 35 p. 311) powzięła następującą uchwałę:

„Samodzielną gminę wiejską Krzycko Wielkie znosi się a terytorjum jej wciela się do samodzielnej gminy wiejskiej Krzycko Nowe w powiecie leszczyńskim, Województwie Poznańskiem."

Poznań, dnia 16 grudnia 1927 r.

L. dz. 10156/27-III. **Wojewoda Poznański.**

Unieważnienia numerów rejestracyjnych samochodów.

702.

Na podstawie obwieszczenia Prezesa Rejencji w Poznaniu z dnia 21 października 1916 r. (Dziennik Urzędowy Rejencji w Poznaniu Nr. 45 poz. 818) **unieważniam** numer rejestracyjny **PZ 40353,** wydany dla samochodu osobowego marki „Renault", mającego nr. silnika 15897. Powodem unieważnienia jest zagubienie tylnej tablicy z odnośnemi znakami rejestracyjnemi.

Poznań, dnia 15 grudnia 1927 r.

L. dz. 11143/27. VIII D. **Wojewoda Poznański.**

703.

Na podstawie obwieszczenia Prezesa Rejencji w Poznaniu z dnia 21 października 1916 r. (Dziennik Urzędowy Rejencji w Poznaniu Nr. 45 poz. 818) **unieważniam** numer rejestracyjny **PZ 10928,** wydany dla samochodu osobowego marki „Mercedes", mającego nr. silnika 24219. Powodem unieważnienia jest zagubienie tylnej tablicy z odnośnemi znakami rejestracyjnemi.

Poznań, dnia 14 grudnia 1927 r.

L. dz. 11238/27. VIII D. **Wojewoda Poznański.**

Unieważnienie skradzionej pieczęci w Sołectwie Rudak.

704.

W nocy z 23 na 24 sierpnia br. skradziono z urzędu sołectwa Rudak (powiatu toruńskiego) pieczęć urzędową tegoż sołectwa.

W związku z tem podaję opis różnicy, zachodzącej między skradzioną a nową pieczęcią:

1. obwód koła pieczęci skradzionej był pojedyńczy, podczas gdy w nowej pieczęci jest obwódka podwójna,
2. w nowej pieczęci jest gwiazdka przed i za nazwą „Rudak" w odróżnieniu od skradzionej pieczęci, która żadnych znaków nie miała.

Podając powyższe do wiadomości, polecam podwładnym mi władzom i urzędom badać dokładnie legalność dokumentów, zaopatrzonych podaną pieczęcią.

Poznań, dnia 15 grudnia 1927 r.

L. dz. 10362/27 III. **Wojewoda Poznański.**

Sprostowanie.

705.

Nagłówek obwieszczenia mego z dnia 27-go kwietnia 1927 r., umieszczonego w Dzienniku Urzędowym Wojew. Pozn. Nr. 23 poz. 291 winien brzmieć:

„Zmiany statutu spółki odwodnienia Ostrorogi, uchwalone na walnem zebraniu członków spółki z dnia 3 marca 1927 roku".

Pozatem w obwieszczeniu dodaje się ustęp

„Powyższe zmiany statutu z dnia 26 lipca 1876 roku zatwierdziłem po myśli art. 177, ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. Ust Nr. 102, poz. 936).

Szamotuły, dnia 10 grudnia 1927 roku.

L. dz. 153/27: Sp. Starosta: **Ruczyński**

Tłoczono w Drukarni Państwowej w Poznaniu, ulica Składowa 3.